

HỒI 646

Nhân Tâm Hiểm Ác

Sau khi tiến vào bóng tối, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trèo lên một quả đồi nhỏ ở bên khu rừng ẩn nấp quan sát tình hình xa gần.

Sau khi trời sáng, bọn họ nấp vào khu rừng rậm ở bờ bắc Đại Hà, dưới tán che chở của khu rừng, họ tiến về phía đông bắc, đến đây mới dám ngồi xuống trị thương.

Sau hơn hai canh giờ nghỉ ngơi, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hồi phục lại trước tiên. Tuy vẫn cảm thấy yếu mệt vì mất máu quá nhiều, nhưng cũng không còn bất hoải kiệt sức như lúc dừng lại hồi sáng.

Bạt Phong Hàn xông xáo hơn họ, bị thương nặng hơn họ, vì vậy đang ngồi dưỡng túc trong lâm cốc. Khấu Trọng dõi mắt về phía bầu trời đằng xa nói: "Kỳ lạ thật! Sau khi vượt sông, sao mãi không nhìn thấy con kền kền đầu trọc của Khang Sao Lợi, Lý Thế Dân lẽ ra không thể bỏ qua cho chúng ta dễ dàng thế chứ."

Từ Tử Lăng cười khổ: "Chúng ta trước sau gì cũng phải quay về Lạc Dương, sớm muộn gì cũng không thoát được kẻ tay của hãn, việc gì hãn phải phí sức đuổi theo? Chưa chừng chỉ mong chúng ta dẫn quân của Đậu Kiến Đức đến, để hãn hốt gọn cả ba đại kinh địch: Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức và Khấu Thiệu soái nhà người."

Khấu Trọng lắc đầu: "Đậu Kiến Đức không thể thua được. Chỉ cần y nhận lời đến cứu viện cho chúng ta, chúng ta sẽ hết sức động viên Thiệu Soái quân, cùng y chia làm hai đường tấn công các thành Hồ Lao, nếu Lý Thế Dân đến giữ Hồ Lao, chúng ta sẽ cho hãn nếm mùi thất bại lần đầu tiên trong đời."

Từ Tử Lăng cau mày: "Người đi đánh Hồ Lao vậy ai đi giúp Vương Thế Sung giữ Lạc Dương?"

Khấu Trọng thở dài: "Đó chính là điều khiến cho người ta cảm thấy đau đầu, có điều lương thực của Lạc Dương nhiều nhất cũng chỉ cầm cự được nửa tháng, nếu trong vòng nửa tháng không thể công hãm được Hồ Lao thì Lạc Dương sẽ gay go to, vì vậy ta đi giữ Lạc Dương là đảo ngược gốc ngọn, chỉ bằng giúp Đậu Kiến Đức toàn lực đánh Hồ Lao, đó là

phương pháp duy nhất để cứu viện Lạc Dương, giống như chơi cờ vây, hai cửa sống cộng lại sẽ tạo nên sự sống mà còn có thể ngoảnh lại để nuốt chửng con rồng Lý Thế Dân này.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Người có chắc chắn trong vòng một tháng có thể công hãm được Hồ Lao không? Tất cả những đường sông xuyên suốt các thành trì mặt phía đông của Lạc Dương đều nằm trong tầm kiểm soát của Lý Thế Dân, người không có cách nào cô lập được Hồ Lao đâu.”

Khấu Trọng buồn bã nói: “Quả thực là ta không chắc chắn một chút nào cả. Thôi để gặp Đậu Kiến Đức rồi hãy hay. Ta còn chưa có dịp hỏi người Thạch Thanh Tuyền tâm sự gì với người vậy?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Ta không biết.”

Khấu Trọng la lên: “Không biết, trả lời kiểu gì thế. Người nói chuyện với cô ta suốt cả buổi tối, lẽ nào cứ lặp lại ba chữ ‘Ta không biết’ ấy.”

Từ Tử Lăng lẩm lẩm bảo: “Ta không biết có nghĩa là không biết tương lai của ta và cô ấy thế nào. Bây giờ ta hoàn toàn không có tư cách để theo đuổi nàng, vừa rồi suýt chút nữa là mất mạng, còn những ngày sắp tới chẳng có gì tốt đẹp cả.”

Khấu Trọng nắm chặt lấy vai gã nói với vẻ hối lỗi: “Tại ta không tốt, ta cuốn người vào dòng nước đục này. Nhưng nếu không có người giúp ta thì ta đã gay go từ lâu rồi. Còn bạn này nếu không có người thì nhất định ta và lão Bạt đã mất mạng ở Đại Hà rồi.”

Từ Tử Lăng thở dài: “Mọi người đều là huynh đệ nói những lời ấy làm cái gì? Nếu chết thì mọi người cùng chết, nhất định là kiếp trước ta đã mắc nợ người rồi.”

Khấu Trọng buông tay trở mắt nhìn gã hồi lâu, gã đầu nói: “Thật sự người vì ta mà đi đối địch với Lý Thế Dân ư?”

Từ Tử Lăng nhìn ra dãy núi xa xa, hờ hững đáp: “Thoạt đầu ta rất nghi ngờ động cơ tranh thiên hạ của người có phải chỉ đơn giản là muốn tạo dựng danh vọng cho mình hay là nam nhi muốn thành đại nghiệp thì phải giành lấy danh lợi và quyền lực? Người nói người hoàn toàn không muốn làm hoàng đế, ta tưởng rằng người chỉ nói bừa thế thôi, nhưng khi người không ngại ngần gì đến Trường An với ta đối phó Thạch Chi Hiền thì ta đã thấy rằng trước nay ta không nhìn lầm người. Khấu Trọng đúng là hảo huynh đệ của ta.”

Khấu Trọng xúc động cúi đầu ngượng nghịu bảo: “Nói thẳng ra lúc đầu ta quả thật có lập chí gây dựng nên một đại nghiệp bất hủ, nhưng không có lý tưởng lớn lao gì cả, chỉ là

không muốn bị bọn danh gia vọng tộc mãi mãi đè đầu cưỡi cổ, ngoài ra, còn muốn chúng tỏ với Lý Tú Ninh là ta tài hơn Sài Thiệu. Cũng may có người ở bên làm tấm gương tốt cho ta, người càng giản dị không tranh đoạt càng chứng tỏ nhân cách cao quý của người và sự phàm tục của ta. Thật sự là ta luôn luôn học tập lão ca người, mà Ngọc Trí thì không chịu tha thứ cho ta, càng khiến ta tự kiểm điểm lại những hành vi xấu xa vì công danh lợi lộc của mình trong quá khứ. Làm hoàng đế thì có cái gì hay ho? Nhìn Lý Uyên làm hoàng đế khổ sở thế kia, có hối hận không? Khi ta quyết định nhường ghế cho Đậu Kiến Đức, ta không ngờ lại thư thái đến thế, chỉ có điều không biết là nên giải thích với Tống Khuyết thế nào? Ôi! Với tính cách của ông ta thì chưa chừng sẽ bạt đao chém ta."

Từ Tử Lăng nắm lấy vai gã mỉm cười nói: "Việc đâu sẽ vào đó, chúng ta còn phải đi một chặng đường rất dài, đến hôm nay thì Lý Thế Dân vẫn chiếm thượng phong."

Khấu Trọng lắc đầu: "Lý Thế Dân sống chẳng vui về gì đâu, Lý Uyên sai Lý Nguyên Cát đến làm trợ thủ của hần, chúng tỏ là vẫn đề phòng hần chiếm lấy Lạc Dương để tự lập, hoặc liên minh với chúng ta để chống lại Quan Trung. Vừa rồi lúc mọi người đứng nói chuyện ở hai bờ, trực giác mách bảo ta rằng Lý Thế Dân hoàn toàn không muốn giết chúng ta, mà chỉ mong chúng ta đi dẫn quân của Đậu Kiến Đức đến giải vây cho Lạc Dương."

Suy nghĩ một chốc gã nói tiếp: "Nếu ta là Lý tiểu tử thì sẽ không vội vàng thu phục ta và lão Đậu thế đâu, kinh địch của nhà Đường càng ít thì giá trị lợi dụng của hần càng nhỏ, hần không có lý do gì không hiểu được đạo lý ấy."

Từ Tử Lăng nói: "Trên chiến trường Lý Thế Dân là một thống soái công bằng, tuân thủ quy tắc thắng làm vua thua làm giặc, và là một người rất trọng tình nghĩa và cao thượng, nếu không Sư Phi Huyền không thể chọn hần làm chủ nhân chân chính tương lai. Hần phải trừ hết những địch nhân gây uy hiếp lớn nhất cho nhà Đường ở ngoài quan ngoại, mục đích không phải là vì bản thân mình mà là vì đại cục trước mắt. Một là tận trung với gia tộc, hai là bảo vệ toàn vẹn Trung thổ, có thể nói thế nào, Trung Nguyên càng mau thống nhất, thì người Đột Quyết càng không có cơ hội lợi dụng cơ hội. Lý Thế Dân không phải vì bản thân mình mà là vì thiên hạ."

Khấu Trọng trầm ngâm: "Người đúng là tri kỷ của hần. Đối với ta, hần là một kẻ ngu trung ngu hiểu, tự mình nai lưng ra cày cuốc để kẻ khác hưởng lợi, rồi cũng chẳng có kết cục gì tốt đẹp đâu."

Từ Tử Lăng phản đối: "Hần không phải là hạng người như người nghĩ đâu, người còn nhớ buổi yến trong triều đình vào đêm giao thừa, hần và Lý Kiến Thành đối đầu nhau không?

Hắn là người biết cách tranh thủ cho bản thân, sau khi vây hãm Lạc Dương xong thì trở về Trường An cũng chính là lúc Lý Uyên công khai dự định của mình. Hắn sẽ hết sức khuyến khích Lý Uyên, nếu lão già vẫn không nghe lời hắn thì chưa chắc hẳn đã quay lại Trường An đâu."

Khấu Trọng thở dài: "Bây giờ Lý Uyên còn đang sung sức, Lý Thế Dân làm gì có tư cách tạo phản? Chẳng qua lúc ấy chúng ta đã quyết định tử chiến nơi sa trường, không còn hay biết gì nữa, nên chúng ta không quan tâm gì đến việc ấy cả."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Hình như ngươi còn bi quan hơn cả ta."

Khấu Trọng cười khổ: "Đều là vì ngươi chưa từng giao phong với hắn trên chiến trường, ta thì đã bị một võ to ở Từ Giản. Tiểu tử này quả thật có thủ đoạn quỷ khốc thần sầu, tuổi tác chẳng lớn hơn chúng ta bao nhiêu mà vừa trầm tĩnh vừa lang độc. Thắng không kiêu, bại không nản, thủ hạ tướng sĩ đều hết lòng hết sức, như thể không bao giờ có một sai lầm nào. Quân của Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức so với quân Đường thì vẫn kém một bậc, còn Thiếu Soái quân ẻo ọt của chúng ta thì kém xa. Ta thật sự là hơi sợ hắn đấy."

Từ Tử Lăng phì cười: "Ngươi đừng thẳng thắn quá thế."

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời đêm, mắt lấp lánh tinh quang, trầm giọng nói: "Đó gọi là biết mình biết người. Chúng ta đối phó với Thạch Chi Hiên liến xiến hết lần đến lần khác chính vì không nắm rõ được võ công của lão, vì vậy, ta không muốn lại phạm một sai lầm giống thế trước Lý Thế Dân. Bất kể trước đây quan hệ của chúng ta với Lý Thế Dân như thế nào, thì từ đêm qua trở đi, chúng ta với hắn đã ở thế bất lưỡng lập, kể cả Lăng thiếu gia ngươi, đều là người mà hắn muốn giết. Đó chính là sự chí công vô tư của hắn."

Từ Tử Lăng thở dài, chực nói lại thôi.

Khấu Trọng vỗ vỗ vai gã: "Đêm nay hai huynh đệ chúng ta nói chuyện rất có tính xây dựng, mọi người đều dốc hết gan ruột ấp ủ bấy lâu ra. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, đành phải đi gặp lão Đậu như kế hoạch trước đây xem xem ông trời muốn giúp bên nào."

Ba người tiếp tục hành trình, khi trời sáng thì đã tiến vào tầm kiểm soát của Hạ quân. Họ đi nhanh về phía Lê Dương, trên đường gặp một lũy trại của Hạ quân, hỏi rõ nơi Đậu Kiến Đức đang ở, trưa hôm sau thì đến được Vũ Lăng ở tây nam Trung Thủy, chi lưu của Hoàng Hà, nơi đóng của Đậu Kiến Đức.

Ngoài thành Vũ Lăng, doanh trại trải dài, trên Thấm Thủy thuyền bè qua lại dày đặc, thì hiểu ra Đậu Kiến Đức đang có ý tấn công về phía tây.

Do Bạt Phong Hàn không thích gặp Đậu Kiến Đức, nên sau khi bàn bạc xong, Từ Tử Lăng ở lại với Bạt Phong Hàn, hai người nghỉ ngơi ở một ngọn núi ngoài thành chờ Khấu Trọng.

Khấu Trọng đi một mình vào thành, Đậu Kiến Đức đang họp với các đại tướng thủ hạ, nghe nói Khấu Trọng phá vòng vây từ Lạc Dương tới, y mừng rỡ, dẫn các bá quan văn võ như Lưu Hắc Thát, Từ Viên Lăng, Mạnh Hải Công vừa mới về hàng, đại tướng Trương Thanh Thời, Trung thư xá nhân Lưu Bân, Quốc tử tế tửu Lăng Kính ra ngoài đại sảnh soái phủ tiếp Khấu Trọng.

Trừ Mạnh Hải Công và Từ Viên Lăng những người khác đều đã từng gặp cả ở trận chiến Lê Dương, từ ngày giã biệt nay mới gặp lại thì được một phen hàn huyên nhiệt náo. Mạnh Hải Công tuổi trạc tứ tuần, tướng mạo thô hào, thần tình nghiêm túc, rất ít mỉm cười, nhưng trực giác mách bảo Khấu Trọng y là người ngoài lạnh trong nóng, không dễ dàng kết giao với người khác, nhưng một khi thành bạn bè thì có thể vì bạn bè mà xả thân.

Từ Viên Lăng trẻ hơn Mạnh Hải Công ít nhất mười tuổi, thân hình dong dỏng cưỡi chỉ ung dung, ánh mắt nhìn người ta luôn có vẻ thăm dò, là một nhân vật có gan có dạ, trí dũng song toàn.

Hai người này đều đã là bá chủ một phương, sau khi đầu hàng Hạ quân thì trở thành chỗ dựa quan trọng nhất của Đậu Kiến Đức.

Mọi người phân chủ khách an tọa, Đậu Kiến Đức và thủ hạ thay nhau hỏi về tình hình Lạc Dương, đủ thấy họ quan tâm đến Lạc Dương thế nào. Khấu Trọng nhất nhất trả lời, thẳng thắn cho biết tình hình nước sôi lửa bỏng ở Lạc Dương, cuối cùng kết luận: "Từ khi Tống Kim Cương bị Lý Thế Dân đại phá ở Bá Bích, kế hoạch xâm nhập Trung Nguyên của Đại hãn Đột Quyết Hiệt Lợi bị phá sản, từ đó đến nay, nhà Đường ở Quan Trung, nhà Hạ ở bờ nước, nhà Trịnh ở Trung Nguyên, tạo thành thế chân vạc, nhưng cái thế này không thể đứng vững được nữa. Uy thế nhà Đường càng mạnh càng gây bất lợi cho Trịnh và Hạ. Hiện nay Lý Thế Dân dẫn hai mươi vạn đại quân theo thế Thái sơn áp đỉnh chia ra nhiều đường bao vây và dần dần thôn tính từng thành trì của Lạc Dương, hiện nay vây hãm trùng trùng quanh Lạc Dương. Cái ngày mà Lý Thế Dân công phá Lạc Dương chính là ngày hấn xua quân lên phía bắc tấn công nhà Hạ. Vào lúc sinh tử tồn vong thế này, Đậu gia sao không bỏ thù oán cũ, nhân lúc quân Đường còn chưa công thành thì xuất binh cứu Trịnh, chỉ cần có thể

thu phục được Hồ Lao thì quân Đường tất lui. Lúc đó Đậu gia thanh uy hiển hách ai dám không theo?"

Đậu Kiến Đức mỉm cười nói: "Có phải con thổ đế Vương Thế Sung đã khẩn cầu Thiệu soái đến xin ta cứu viện không?"

Khấu Trọng cười khố: "Ta cũng đang nghĩ cho Thiệu Soái quân."

Đậu Kiến Đức nhìn về phía mưu thần hàng đầu của quân Hạ là Lăng Kính ra ý bảo y trả lời.

Lăng Kính mới trả lời: "Thiệu soái có quan hệ mật thiết với chúng ta, Thiệu soái gặp khó khăn thì Đại vương quyết không thể ngồi nhìn. Nhưng Vương Thế Sung là người lật lọng khó tin, chẳng may y đột nhiên đầu hàng nhà Đường thì chẳng phải chúng ta rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan sao?"

Khấu Trọng đưa cặp mắt cầu khẩn về phía Lưu Hắc Thát, người này lộ vẻ bất lực khế lặc đầu, biểu thị y không muốn can thiệp vào.

Khấu Trọng đã hiểu rằng Đậu Kiến Đức không phải là không chịu xuất binh, mà là muốn tranh thủ điều kiện có lợi nhất. Không chỉ bắt Vương Thế Sung phải khuất phục mà còn bắt gã phải khuất phục.

Lần này gặp Đậu Kiến Đức so với lần gặp trước ở Lê Dương đã hoàn toàn khác nhau, Tuy rằng vẫn là con người ấy thôi, nhưng đã trở thành một kẻ tự mãn đặt cả thiên hạ dưới gót chân mình. Sự tự mãn như biến y thành một con người khác, Khấu Trọng không còn cảm giác thân thiết gần gũi với y nữa, bất giác nhớ lại lời Lý Thế Dân: "Kiến Đức mới thắng được Mạnh Hải Công, tướng kiêu, binh lười, thành công liên tục quả thực có thể khiến người ta thay đổi."

Khấu Trọng thở dài: "Ta đảm bảo với Đại vương không thể xảy ra chuyện ấy. Ở một mức độ nào đó, Lạc Dương đã không thuộc quyền quyết định của Vương Thế Sung nữa, trừ phi y có thể giết ta và năm nghìn Thiệu Soái quân tinh nhuệ trước. Mà đây là điều thực lực hiện tại của Vương Thế Sung không cho phép làm được."

Từ Viên Lăng trầm giọng nói: "Nếu chúng ta giải vây cho Lạc Dương, thì Vương Thế Sung có lợi gì, y đã không còn sức để giữ Lạc Dương nữa. Đến lúc đó chẳng phải Lạc Dương sẽ rơi vào tay Thiệu soái ư? Thế thì có khác gì đến việc nhà Đại Hạ ta tiến chiếm hay bị Đại Đường vây hãm đâu?"

Trong lòng Khấu Trọng trào lên cảm giác khó chịu, trước khi gặp Đậu Kiến Đức, gã vẫn nghĩ rằng sẽ rất dễ nói chuyện, tất cả đều có thể thương lượng được, thế mà đến khi gặp Đậu Kiến Đức, Lưu Hắc Thát lại có vẻ mặt bất lực khó ăn khó nói, khiến gã cảm thấy Đậu Kiến Đức đã có lòng đề phòng với mình, dung túng cho thuộc hạ chất vấn vặn vẹo, thuyết phục Đậu Kiến Đức cứu viện đã trở thành việc không dễ dàng chút nào.

Khấu Trọng nghiêm sắc mặt: "Khấu Trọng ta xin trịnh trọng thanh minh, Lạc Dương có thể bị nhà Đường vây hãm, có thể rơi vào túi Đại vương, nhưng quyết không thể rơi vào tay Khấu Trọng. Mục đích của ta chỉ là đẩy lùi Lý Thế Dân, đẩy quân Đường về Quan Trung." Ngừng một lát, gã tiếp: "Còn vì sao mà Vương Thế Sung lại mặt dày đi xin cứu viện của Đại vương vì là người thì ai cũng muốn cầu may, Vương Thế Sung cũng không là ngoại lệ. Ở cái nơi sơn cùng thủy tận này, nếu đầu hàng Lý Uyên thì tất cả những thành tựu vất vả xây dựng trong quá khứ đều đổ xuống sông xuống biển hết, mà tình hình của y thì còn thua xa Lý Mật, còn nếu không đầu hàng thì tất cả những phong quang làm vua xưng đế ngày xưa đều một đi không trở lại. Chỉ cần Vương Thế Sung nghĩ đến tình hình và kết cục của Lý Mật ở Trường An, biết quay đầu đường không dễ đi lại khó sống, do đó nhân lúc vẫn còn có thể vùng vẫy thì lý tưởng nhất là đấu một trận lưỡng bại câu thương với Lý Thế Dân và Đại vương để không tái diễn tình trạng của Lý Mật năm xưa. Nếu nhìn từ góc độ đó, thì đầu hàng nhà Đường và cầu viện Đại vương có sự khác biệt rất lớn."

Một mưu thần khác của Đậu Kiến Đức là Lưu Bân gật đầu cười: "Thiếu soái thật có tài ăn nói khiến người ta bội phục, có điều cái kế sách vượt sông công Hồ Lao của Thiếu soái vẫn còn có chỗ phải cân nhắc. Quân Đại Hạ đi đánh quân Đường thắng bại thế nào thật khó lường. Kế sách tốt hơn là tránh mạnh đánh yếu, nhân lúc quân Đường đi vây thành, Đại Hạ ta sẽ cho quân qua sông tấn công Hà Dương để đặt tướng giỏi trấn giữ ở đó, mở con đường tải lương. Sau khi ổn định rồi sẽ lại đi về Du Thái, vào Thượng Đảng, Tuân Phần, Tấn, tiến về phía Phổ Tân. Như thế có ba cái lợi: đầu tiên là như đi vào chỗ không người, chiến thắng sẽ vẹn toàn, hai là lấy đất lấy người, thực lực của Đại Hạ ta sẽ tăng mạnh, ba là gây chấn động Quan Trung, Trịnh sẽ tự nhiên được giải vây. Kế sách hiện nay không bằng kế đó."

Khấu Trọng thần người: "Lời đại phu nói thật là thượng thượng sách, sẽ kèm chế được tình hình quân Đường, song lại có hai vấn đề, một, đối thủ của chúng ta là Lý Thế Dân, nếu biết Đại vương không vượt sông tiến về phía tây, tất sẽ toàn lực đánh Lạc Dương, không quan tâm đến chuyện gì khác, nếu quân Đường có thể phong tỏa được Đại Hà, thì Đại vương chỉ có thể xưng hùng tạm thời ở Bắc ngạn. Vấn đề thứ hai là Lạc Dương chỉ còn lại nửa

tháng lương, cầm cự không được bao lâu nữa, nếu Đại vương quyết định không vượt Đại Hà, thì ta đành phải rút thủ hạ khỏi Lạc Dương, trở về Bành Lương xem có thể làm gì tốt hơn."

Mạnh Hải Công sầm mặt: "Thiếu soái nói có vẻ uy hiếp, thực là không khôn khéo lắm."

Khấu Trọng nổi giận, thầm nhủ: "Lần này ta đến cầu viện không hề có lòng tự tư tự lợi, mà chỉ vì bách tính thiên hạ, thế mà đối phương không những không hiểu lại còn dồn ép liên tục khiến người ta phải bất bình."

Lưu Hắc Thát vội xoa dịu: "Thiếu soái chỉ thực sự cầu thị, Lưu Hắc Thát ta dám lấy tính mạng ta ra đảm bảo, Thiếu soái luôn có lòng hữu hảo thân thiện với Đại Hạ ta."

Đậu Kiến Đức cũng biết không nên đắc tội với Khấu Trọng bèn gật đầu đồng ý: "Chúng ta đã từng sánh vai tác chiến với Thiếu soái, hiểu được con người của Thiếu soái, Hải Công mới gặp lần đầu nên mới hiểu lầm như thế."

Mạnh Hải Công thấy Lưu Hắc Thát, Đậu Kiến Đức người trước kẻ sau đều nói tốt cho Khấu Trọng nhưng vẫn không chịu xin lỗi, lăm lăm không nói gì thêm.

Đậu Kiến Đức nhìn Khấu Trọng hồi lâu, trầm giọng nói: "Bây giờ tình thế đã khác rồi, Thiếu soái không phải là cô độc tác chiến, Thiên Dao Tổng Khuyết vừa chiếm Hải Nam, hạm đội Tổng gia lúc nào cũng có thể tiến lên phía bắc, khiến tình hình phương Bắc mỗi ngày mỗi phức tạp, nếu quân Đại Hạ giằng co chiếm Lạc Dương với Lý Thế Dân, đại quân Tổng Khuyết đánh tới, thì Đại Hạ ta có lợi, nhà Đường có lợi hay Tổng Khuyết có lợi, để y ngồi làm ngư ông? Thiếu soái có thể giải được mối lo nghĩ trong lòng ta không?"

Khấu Trọng bàng hoàng sức tĩnh, điểm mấu chốt vẫn là thiên hạ ai ai cũng sợ Tổng Khuyết, Lý Uyên cũng vì thế mà ăn không ngon ngủ không yên, Đậu Kiến Đức thì nom nớp sợ sệt. Trong tình cảnh đó, Thiếu Soái quân của gã đừng hòng hợp tác với Hạ quân để tấn công Hồ Lao.

Đậu Kiến Đức có phải là địch thủ của Lý Thế Dân không? Sự lạc quan của gã thành linh tắp rụi, tiền đồ mờ mịt mà khả năng tử chiến ở Lạc Dương lại tăng lên, lại liên lụy đến hai hảo huynh đệ là Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng thở dài đứng dậy, nghiêm túc nói: "Ta xin lấy danh dự và nhân cách ra bảo đảm, vào lúc chưa phân thắng phụ ở Lạc Dương, chỉ cần Khấu Trọng này vẫn còn một hơi thở, thì Tổng Khuyết quyết không nhúng tay vào Lạc Dương, và Trầm Pháp Hưng, Lý Tử Thông vẫn còn thì Tổng gia vẫn chưa chắc chắn được ở Hải Nam, mùa xuân năm tới khi hoa nở hạm đội Tổng gia mới có thể lên bắc được. Chỉ cần Đại vương nhận lời xuất binh giải vây

cho Lạc Dương thì Khấu Trọng sẽ tử thủ Lạc Dương cung kính đợi Đại vương đưa binh tới. Bây giờ ta lập tức phải về Lạc Dương, chỉ đợi lời của Đại vương thôi đó."

Gã không còn kiên nhẫn nói tiếp nữa nên muốn đánh bài ngựa với Đậu Kiến Đức.

Trong sảnh lặng ngắt như tờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Đậu Kiến Đức. Đậu Kiến Đức ngồi chễm chệ trên chiếc long ỷ cao nhất ở trên bệ phía bắc sảnh đường, hai mắt lấp lóe, chăm chú nhìn Khấu Trọng, sau đó cười bảo: "Hay lắm, Thiệu soái đã nhanh nhẹn như thế thì Đậu Kiến Đức ta đâu thể chậm trễ được, trong vòng ba ngày thì đội tiên phong của Đại Hạ sẽ vượt qua Hoàng Hà, nếu ông trời cho rằng Đậu Kiến Đức ta xứng đáng được làm hoàng đế, thì trong vòng nửa tháng ta và Thiệu soái sẽ hội ngộ bên ngoài thành Lạc Dương, hy vọng lúc đó Thiệu soái có thể xác định hướng đi cho tương lai của mình, mà trả lời dứt khoát với ta. Hắc Thát hãy thay ta cung tiễn Thiệu soái."

- o O o -